

ISBN 978 90 00 35898 4

ISBN 978 90 00 35899 1 (e-book)

NUR 283 / 284

© 2018 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *Desert Thieves*

Oorspronkelijke uitgave: © 2017 Oxford University Press, Oxford

Desert Thieves was originally published in English in 2017. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

www.de-leukste-kinderboeken.nl

Tekst: © 2017 Dan Walker

Vertaling: Willeke Lempens

Omslagbeeld: © James Fraser

Omslagontwerp: Marieke Oele

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

1

De regen viel met bakken uit de hemel en verzamelde zich in grote, donkere plassen, die opspatten tegen de rokken en broeken van de voorbijgangers. Een man die een kar met bloemen voorttrok, ontweek een bijzonder diepe plas door zijn kar van de stoep af de straat op te duwen. Dodsley Brown bestudeerde hem vanaf de andere kant van de straat. In zijn hand had hij een munt die hij zo nu en dan opwierp. Het metaal glansde in het licht van de straatlantaarn. Dodsley keek naar de klok boven de bakkerij. Vijf voor halftien. Tijd om naar binnen te gaan.

Aan de overkant bleef een vrouw even staan om haar paraplu te openen. Dodsley wachtte tot ze verder liep, toen liet hij de munt in zijn binnenzak glijden, zette de kraag van zijn overjas omhoog en stak, ineengedoken tegen de regen, de straat over. Bij elke stap die hij zette, spatte het water hoog op. Hij stevende recht af op een laag gebouw tussen twee hogere in, met ervoor een handvol tafels met stoelen en boven de deur een verweerd bord met MIKA'S TAVEERNE. Voor de ingang stond een man.

Beveiliging.

Het was een stevige kerel, met net iets te veel spierbundels en littekens om er op het eerste oog sympathiek uit te zien. Met zijn armen voor zijn brede borstkas stond hij te grimassen naar de regen: alsof hij zo woest was over het rotweer, dat de eerstvolgende die zijn pad kruiste een hengst voor zijn kop kon krijgen. ‘Wat mot je?’ gromde hij tegen Dodsley.

‘Hallo,’ zei Dodsley met zijn allercharmantste stem. ‘Kennen wij elkaar? Ik geloof niet dat ik u hier eerder heb gezien.’

De beveiligger bekeek hem onderzoekend. ‘Daar zou je een stuk stoerder voor moeten zijn, om mij echt te kennen.’

‘Ongetwijfeld, ongetwijfeld. Maar goed, als u mij zou willen excuseren...’ zei Dodsley en hij probeerde naar binnen te gaan.

De beveiligger versperde hem de weg. ‘Jij? Naar binnen? Ik dácht het niet!’

Dodsley stopte en keek op naar de man, die zeker dertig centimeter langer én breder was dan hij. Als het tot een gevecht kwam, maakte hij waarschijnlijk evenveel kans als een garnaal tegen een mensenhaai. Hij deed een stap naar achteren. ‘Weet u,’ zei hij, ‘ik durf te wedden dat Mika u lang niet zo goed betaalt als u zou willen.’

De spierbundel trok zijn schouders op. ‘Ik ben inderdaad geen miljonair.’

‘Daarom vraag ik me af of u...’ Dodsley stak zijn hand in zijn overjas, ‘...indien ik u wat compensatie zou bieden...’ hij haalde de munt tevoorschijn, ‘...wél bereid zou zijn om mij erlangs te laten?’

De man wierp een minachtende blik op het geld. ‘Smeergeld! Daar heeft Mika me al voor gewaarschuwd. “Het Luchtleger doet aan omkoperij,” zei hij.’ Hij boog zich naar Dods-

ley toe om hem nog wat beter te bekijken. ‘Je bent toch niet van het Luchtleger, hè?’

Dodsley klemde zijn kaken op elkaar. Deze sukkel hoorde niet bij het plan. Hij had een afspraak: de portier die er normaal gesproken stond, zou hem in ruil voor een pul bier binnenlaten zonder lastige vragen te stellen. Maar deze nieuweling leek niet van plan om voor een biertje de regels een beetje op te rekken.

Hij keek weer op de klok. Drie minuten voor halftien. ‘Moet je horen,’ zei hij, expres wat luchtiger van toon. ‘Wat is ervoor nodig om jou zover te krijgen dat je me binnenlaat?’

‘Wat iedereen daarvoor nodig heeft: het wachtwoord.’

Dodsley fronste zijn voorhoofd. Dat had hij ooit geweten, toen Mika’s zaak net open was en Dalmacia nog een stuk rustiger. Was het niet iets met vis? Of koffie? Ja, dat was het! Of was het nou bier? Hij zuchtte, dit had geen zin. ‘Wachtwoord?’ zei hij daarom, alsof hij geen idee had waar de man het over had. ‘Hebben jullie een wachtwoord?’ Hij deed een stap naar achteren en keek omhoog, naar het uithangbord. ‘Waar sta ik nu dan?’

‘Bij Mika’s Taveerne,’ zei de beveiliging. ‘En als je niet het ziekenhuis in wilt worden geslagen, moet je nu opdonderen.’

‘Mika’s Taveerne?’ herhaalde Dodsley. ‘Ik dacht dat dit Yarnham’s was! Sorry hoor, dan heb ik je voor niets van je werk gehouden. Ik moet naar Yarnham’s! Zou je me misschien kunnen vertellen waar dat ook alweer is?’

De beveiliging keek hem achterdochtig aan, maar knikte toen naar een eindje verderop in de straat. ‘Die kant op, aan de linkerkant.’

‘Dank je zeer,’ zei Dodsley. ‘Tot ziens dan maar.’ En hij be-

gon over de stoep in de richting die de man had aangewezen te lopen. Hij voelde diens ogen in zijn rug prikken. Toen sloeg Dodsley een hoek om en verdween in het donker.

‘Achterlijke uitsmijter,’ bromde hij. Hij stond in een steeg aan de achterkant van het café. Nog steeds mopperend begon hij zijn jas uit te trekken en te zoeken naar een goede plek om deze te verstoppen. De enige plek die ook maar een beetje droog leek, was een ijzeren vuilnisbak tegen de muur. Dodsley vouwde de jas op, tilde het deksel op en smeet de bundel erin. ‘Het zit me ook nooit eens mee.’

Toen rolde hij de mouwen van zijn overhemd op en keek naar de muur tussen Mika’s Taveerne en de steeg. Zelfs in het donker kon hij de ingemetselde glasscherven op de bovenkant ervan zien zitten. Hij wierp een wat weemoedige blik op zijn handen, zuchtte en sprintte toen zo snel als hij kon op de muur af. Hij sprong met zijn voeten vooruit, plantte zijn tenen in een voeg en slingerde zich omhoog. Bovenaan greep hij de muur precies tussen twee scherven in beet en zwaaide zijn bovenlichaam eroverheen, zijn benen volgden braaf. Toen hij veilig was geland, klopte hij zich glimlachend af en ging het café binnen.

2

Voor een beroepsprofaat als Dodsley was Mika's Taveerne – donker, groezelig en lelijk – dé ontmoetingsplek. Het was een brandhaard van illegale handel; het middelpunt van een crimineel web vol schimmige figuren, die ofwel iets zochten om te stelen, ofwel iets wilden laten stelen. Alle afspraken werden er gewoon in alle openheid gemaakt. Mika's Taveerne kende geen geheimen – zeker niet voor de eigenaar, die zorgde voor de drank én die het Luchtleger omkocht als dat er weer eens kwam rondsnuffelen.

Maar ook buiten het feit dat deze zaak een bron van goud-eerlijke boevenklussen was, hield Dodsley van Mika's Taveerne. Het was een soort knusse grot, vol zitbanken, nissen en hoekjes met amper genoeg licht om bij te lezen. En hij hield van de mensen die er kwamen, de luchtpiraten van de grond: stadspiraten. Het leven van een stadspiraat was waanzinnig spannend. Stukken beter dan je kostje bij elkaar scharrelen in de haven, of in een van de rook uitbrakende fabrieken van de stad.

Dodsley glipte het café binnen, keek even rond of hij soldaten van het Luchtleger zag en koos toen voor een lege zit-

hoek achterin. Hij wierp een blik op de klok boven de bar.

Een minuut voor halftien.

Hij wist erg weinig van de man die hij op het punt stond te ontmoeten. Hun afspraak ging over een kunstvoorwerp dat Dodsley voor hem zou stelen, uit een museum aan de rand van de stad. Het scheen een kostbaar ding te zijn, en vooral dat feit had Dodsleys nieuwsgierigheid geprikkeld. De ervaring had hem geleerd dat je naar iemand die zo iets hebben wilde, beter eerst wat onderzoek kon doen. Hij was echter niet ver gekomen. Sterker nog, hoe meer hij over de man te weten probeerde te komen, hoe dichter het rookgordijn was geworden waar hij tegenop liep. Het had deze klus voor hem alleen maar interessanter gemaakt. Gevaarlijk, maar interessant.

Dodsley trok een bordeauxrode pet uit zijn broekzak en zette hem op. Deze instructie had erbij gestaan op het briefje met de plaats en tijdstip van hun ontmoeting – zodat zijn opdrachtgever hem kon herkennen, veronderstelde hij. Terwijl hij de pet rechtzette, kwam een serveerster vragen of hij iets wilde drinken. Hij bestelde een glas water en stuurde haar toen gauw weg. Met één oog op de deur zag hij hoe de klok op halftien sprong en de secondewijzer op weg ging naar de volgende minuut.

‘Meneer Brown?’

Links van Dodsley stond een grote man, nog breder dan de uitsmijter. In de schaduw achter hem stond nog iemand, geheel in het zwart, met zijn rug naar Dodsley toe en een hoge hoed op zijn hoofd. Dodsley boog zich naar voren om deze persoon beter te kunnen zien, maar daarop schoof de grote man opzij en benam hem het zicht.

‘Bent u meneer Brown?’ vroeg de man opnieuw, ditmaal ongeduldiger.

‘J-ja,’ zei Dodsley. ‘Dodsley Brown.’

‘Ik hoop dat u minder nerveus zult zijn wanneer u dat kunstvoorwerp voor mij ontvreemdt, meneer Brown,’ zei de tweede man, nog steeds zonder zich te laten zien. Zijn stem klonk kalm. ‘Ik heb goede dingen over u gehoord. Ik zou niet willen dat u mij teleurstelde.’

Dodsley twijfelde tot wie hij zich nu moest richten. Hij keek de grote man maar aan. ‘O nee,’ zei hij, ‘dat zal ik niet doen.’

‘En u weet waar het voorwerp zich bevindt?’ vroeg de tweede man. ‘De locatie is u doorgegeven?’

‘Ja,’ zei Dodsley.

‘Mooi zo. Buiten de stadspoort leidt een rustige landweg in westelijke richting. Als alles volgens plan gaat, brengt u het kunstvoorwerp daar morgen om zes uur naartoe. Een van mijn medewerkers zal op u wachten bij een van de wilgen naast de rivier. Ik zal zorgen dat hij net zo’n pet draagt als u nu opheeft. De helft van uw betaling ontvangt u van hem, de andere helft krijgt u van mij, zodra ik tevreden ben met het geleverde. Nog vragen?’

Dodsley trok een grimas. ‘Zonder onbeleefd te willen zijn,’ zei hij, ‘ik weet over het algemeen graag met wie ik zaken doe. Hoe luidt eigenlijk uw naam?’

De man in de schaduwen grinnikte. ‘Mijn naam hoeft u niet te weten, meneer Brown. U bent hier enkel om orders in ontvangst te nemen. Als dat niet toereikend is...’

Dodsley onderbrak hem. ‘Nee, nee, nee, dat is het punt niet! Ik doe gewoon graag zaken op persoonlijke basis, dat is alles.’

De grote man ergerde zich duidelijk aan Dodsleys onbeleefdheid en balde zijn vuisten. De man achter hem zweeg lang, alsof hij diep moest nadenken over zijn reactie. Dodsley vóelde de temperatuur bijna stijgen. Nu pas viel hem op hoe stil het opeens was in het café.

‘Noemt u mij maar de Man in het Zwart,’ sprak de stem uit de schaduw uiteindelijk.

‘Oké.’

‘Ik geloof dat onze zakenafpraak hiermee wel afgerond is, meneer Brown. Bent u het daarmee eens?’

‘Ja, hoor.’

Links van Dodsley verscheen de serveerster met zijn bestelling. Afwezig knikte hij dat ze het glas maar op tafel moest zetten. Hij reikte er meteen naar en nam een flinke slok, het water was heerlijk fris. Toen zette hij het glas met een trillende hand terug en keerde zich weer naar de twee mannen.

Maar die stonden er niet meer.

Dodsley liet zich onderuitzakken. Het was alsof er een last van zijn schouders werd getild. Die Man in het Zwart had iets griezeligs. Hij leek er helemaal niets om te geven dat hij kon worden gesnapt en in de gevangenis zou kunnen belanden, alsof iets ergens wegroven even eenvoudig was als over straat lopen. Huiverend bedacht Dodsley wat zo’n man nog meer eenvoudig zou vinden...

‘Dat zijn heftige lieden met wie jij je tegenwoordig inlaat,’ klonk ineens een stem ter hoogte van Dodsleys schouder. Mika, de eigenaar van het café, stond geleund tegen de rugleuning van zijn bank. Er hing een theedoek over zijn schouder en zijn schort spande om zijn buik.

‘Dat kan ik heus wel aan, Mika.’

‘Dit zijn gevaarlijke tijden, jongen. Heb je wel eens van de Zandpadroven gehoord?’

Wie niet? De Zandpadroven – een reeks overvallen langs een verlaten stuk weg tussen Dalmacia en het nabijgelegen marktstadje Reinsteen – beheersten al een jaar de kranten. Op zich waren rijtuigberovingen niet ongebruikelijk. Maar de meeste struikrovers plunderden de wagens en lieten de eigenaren ervan vervolgens vrij; de Zandpadrovers pikten de buit in en vermoordden dan iedereen. Er waren al zestig doden gevallen en nog steeds was er niemand opgepakt. De boeren uit de omgeving waren als de dood, hielden hun deur angstvallig op slot en waagden zich ’s nachts niet meer op de weg.

‘Natuurlijk,’ zei Dodsley en hij nam nog een slok water.

Mika knikte naar de plek waar de tweede man had gestaan. ‘Ze denken dat hij ’t is.’

‘De Man in het Zwart?’

‘Dat is wat er wordt gefluisterd. Alleen een ijskouwe zoals hij zou die Zandpadroven kunnen plegen. De mannen van het Luchtleger beginnen zijn naam ook al te noemen...’

Dodsley keek Mika voor het eerst recht aan.

‘Maar ik ga ervan uit dat een potige kerel zoals jij wel weet wat hij doet,’ zei Mika. Hij gooide zijn handen in de lucht. ‘Jij hebt geen oude bemoeial zoals ik nodig om je te vertellen hoe je je zaakjes moet runnen. Over zaken gesproken,’ zei hij en hij klonk meteen weer opgewekter, ‘het wordt hoog tijd dat ik me weer eens met die van mezelf ga bezighouden.’ En hij slofte terug naar de bar en begon een pul bier voor zijn volgende klant te tappen.

Dodsley merkte ineens dat zijn hand trilde en zette zijn glas met een klap terug op tafel. Een houtsplinter dwarrelde naar beneden. Terwijl Dodsley deze nakeek, dacht hij na over wat Mika had gezegd. Er borrelde een enorme woede in hem op. Hij schoof van zijn bank af en stampte naar de deur, zonder zich nog druk te maken over de beveiliging die hij daar tegen het lijf zou lopen. Hij stond al in de deuropening toen hij stopte en zich omdraaide naar de bar. ‘Mika, die vent van die berovingen?’

Mika hield op met het poetsen van het glas in zijn hand en zette het op de bar. ‘Wat is daarmee?’

‘Je zei dat hij een naam had.’

‘Klopt.’

Dodsley keek de waard afwachtend aan.

Mika keek even strak terug, toen rolde hij met zijn ogen. ‘Er is er maar één die het Luchtleger gluisperig genoeg acht voor de Zandpadroven,’ zei hij, een stuk zachter.

‘En?’

Mika haalde diep adem. ‘Lendon Kane.’